

HELENA HUNTING

Legyenél

A KALANDOM!

PASSION
VALOGATÁS

A malie Whitfield maga a megtestesült piruló menyasszony az esküvői fogadásán – csak épp nem örömében pirul. Ugyanis ahelyett, hogy kinyilatkoztatná sírig tartó szerelmét, újdonsült férje Amalie és az összes vendégük füle hallatára éppen valaki mással kéjeleg. Amie-nek tehát minden oka megvan rá, hogy kiboruljon. Pillanatnyi elmezavarában ráveti magát az első pasira, aki az útjába kerül, a férfinak azonban esze ágában sincs a bosszú eszközévé válni.

Miután más vágya sincs, mint hogy megmeneküljön az esküvőt követő dráma elől, Amalie úgy dönt, hogy egyedül utazik el a nászútjára. A repülőn azonban kénytelen szembesülni azzal, hogy a férfi, aki visszautasította őt az esküvőn, szintén ugyanarra az aprócska szigetre tart munkaügyben. Amalie-nak lehetne több esze is annál, mint hogy újra próbálkozik, de egyszerűen képtelen türtőztetni magát. A férfi pedig ezúttal nem áll ellen neki. Mi többet kívánhatna az ember lánya, mint néhány fergeteges éjszakát egy olyan férfival, aki nemcsak szenvedélyes és dögös, de őszintén támogató is, és mindezt paradicsomi körülmények között. És bár megegyeztek abban, hogy ami a szigeten történik, az a szigeten is marad, egyikük sem tagadhatja, hogy a testi vágnál több köti össze őket.

PASSION
VALOGATÁS

HELENA HUNTING

a USA Today és a New York Times sikerszerzője. Toronto külvárosában él hihetetlenül megértő családjával és két macskával, akik sokkal kevésbé megértőek. A sport tematikájú vígjátékoktól kezdve a szívfájdalommal teli new adult történetekig mindenfélét ír.

Imádja a jégkorongot, és igazi szakértője a popcornnak.

TUDJ MEG TÖBBET A KÖNYVRŐL:

www.helenahunting.com

www.facebook.com/PassionValogatas

www.facebook.com/DreamKonyvek

PASSION
VALOGATÁS

„A Legyél a kalandom! végig mosolyt csalt az arcomra. Imádtam Lexingtont és Amie-t! A történetük viszont nem volt végig móka és kacagás. Voltak kifejezetten érzelmes részek is, a tiltott szerelem finom kis történetszáláról már nem is beszélve.” **Vagaries Of Us**

„Helena Hunting egyike azoknak a szerzőknek, akiket igen nagyra tartok. Bármit is ír, ki nem hagynám soha. Ezt a sorozatot is már az első oldaltól kezdve imádom.” **WUIR**

„Nagyon szórakoztató és jól megírt könyv, ami végig vasmarokkal szorította a szívemet. A karakterek már a legelején megragadják az ember figyelmét, és egyszerűen lenyűgöző a köztük lévő dinamika. Ráadásul Amie és Lex nagyon mások, mint Ruby és Bane, és ez kimondottan tetszett.” **AAR**

„Bár az alapján, ahogy kezdődik, nem lenne szabad viccesnek lennie, mégsem álltam meg, hogy ne nevessek jókat Amalie és Ruby kalandjain, mert annyira emlékeztettek magamra és a legjobb barátnőmre!” **Amazon**

„A Legyél a kalandom! remek olvasmány volt. Minden megvolt benne, amiben reménykedtem, és onnantól, hogy a kezembe vettem, le sem bírtam rakni. Alig várom, hogy lássam, Ms. Hunting mit tartogat számunkra legközelebb, de addig is még ízlelgetem egy darabig ezt a göngyszemet.”

A Novel Glimpse

PASSION
VALOGATÁS

HELENA HUNTING

Legyél
A KALANDOM!

— részlet —

Prológus

Nem kell több rosszfiú

AMIE

Ismerős arcok után kutatva végigpásztázom a termet – bárki megteszi az osztályomról a Moorehead Mediánál, akit eléggé ismerek ahhoz, hogy semmitmondó beszélgetésbe elegyedjek vele. Nézelődés közben kiszúrok egy kis csapat férfit három óránál. Ez a csapatba verődés nem szokatlan. Az egész parti emberi félkörökből áll – a résztvevők fele műmosollyal ácsorog, és úgy tesz, mintha érdekelné, amiről szó van, míg a másik fele arra használja az egész helyzetet, hogy alkoholgőzös üzleteket kössön.

A tekintetem és a figyelmem aztán megakad egy férfin, aki nem vesz részt a saját félkörös beszélgetésében. Tudom, mert engem néz. Vagy legalábbis felém. Pontosan ugyanazt viseli, mint az összes többi férfi ebben a szobában – sötét öltönyt és nyakkendőt –, de az arca, *édes istenem*, az arca lenyűgöző. Olyan éles arccsontja van, amit egy modell is megirigyelne, markáns áll, telt ajkak, tökéletes orr, sötét pillákkal keretezett szem. Sötét haja rövidre van nyírva, és úgy lőtték be, hogy az valahogy egy ötvenes évekbeli

gengsztert juttat az eszembe. Stílusos és kifinomult, pontosan az ellentéte annak, ami általában bejön.

Ahelyett, hogy a készítésnek behódolva idegesen morogni kezdenék, továbbra is mindkét kézzel fogom az üres poharamat.

A kelleténél jóval tovább tartó – legalábbis nekem így tűnik – szemkontaktust követően, a forróság, ami pírt csalt az arcomra, végighalad az egész testemen, mire még – többek közt – a fejem búbja is bizseregni kezd. Hátrapillantok a vállam felett, csakhogy minden kétséget kizáróan megbizonyosodjak róla, hogy valóban engem néz ilyen perzselőn. A hátam mögött egy csapat ötvenes nő áll, szóval, ha csak nem jönnek be neki a MILF-ek, akkor valóban én vagyok a figyelme középpontjában.

A szája mosolyra húzódik; megvillantja fehér fogát és az arcán gödröcskék tűnnek elő. Csak félig figyelve mond valamit a beszélgetőtársainak, majd megindul felém. Nem hiszem, hogy ismerem. Emlékeznék egy ilyen gyönyörű arcra. Ahogy közelebb ér hozzám, észreveszem, hogy milyen lenyűgöző a szeme. A kék letaglózó árnyalatában játszik, ami csak még élénkebbnek tűnik a sötét haja mellett. A mintás nyakkendője megy a szeme színéhez. Biztos vagyok benne, hogy szándékosan.

Alighogy átlépi a magánszférám határát, megáll, csak egy hajszálnyival közelebb annál, mint ami amúgy illendő lenne idegenek esetében. A mosolya kiszélesedik, a gödröcskéi elmélyülnek, tekintetét végighordozza az arcomon, és mindvégig olyan arckifejezéssel néz engem, amit nem igazán tudok megfejteni.

– Szia! – A hangja mintha lágyan cirógatna a nyakamtól kezdve lefelé, végig a testemen, egészen addig az érzékeny kis pontig a térdem mögött.

– Szia! – Egy pillanatra elszakítom a tekintetemet az övétől, mert letaglóz a benne lángoló tűz. A vizuális kapcsolatszakadás másodperceit arra használom, hogy szemügyre vegyem a teste többi részét. Nagydarab férfi, széles, erős vállakkal és vastag karokkal. Keskeny derekából ítélve sejtem, hogy szépen kidolgozott izmok rejtőznek az öltönye alatt. Fekete-fehér brogue cipőt visel, mintha csak a lábbelijével mutatna be ennek a képmutató partinak.

Halkan felkuncog, mire a tekintetem ismét az arca felé siklik. Megrázza, majd oldalra hajtja a fejét, miközben a vigyora szinte már félénkké válik.

– Bocsáss meg! Csak olyan... te egyszerűen olyan... hű! A nevem Lexington. – Felém nyújtja manikűrözött kezét.

– Amalie. – A félszégesség egészen aláássa a helyzet intenzitását. Legalábbis addig, amíg az ujjaimat a tenyerébe nem csúsztatom. Mintha villám szaladna végig a testemen, mire alig állom meg, hogy ne rázzon ki a hideg.

Két kezébe fogja az enyémet.

– Amalie. Gyönyörű név egy gyönyörű hölgynek. Amondó vagyok, te vagy a legmagávalragadóbb nő ebben az egész teremben, komolyan. Már azt hittem, hogy valaki az italomba csempészett valamit, és hallucinálok. De feletébb örülök neki, hogy nem ez történt.

Ez a pasi komolyan beszél?

– Elnézést, micsoda?

A férfi az ajkába harap, aztán, szinte már félszegen, lesüti a tekintetét, majd körbepillant a bálteremben, és végül ismét felém fordítja mosolyát. Képtelen vagyok eldönteni, hogy ez az egész félénkség vajon valamiféle színjáték része-e.

Kezével végigmutat a testemen, a tekintete követi a mozdulatot.

– Lenyűgöző vagy. Hol a párod? – Ügyes. Annyi biztos, hogy a flörtölés mestere.

– Ö, nincsen párom.

– Fantasztikus. Nehéz elhinni, de attól még számomra remek hír. – Felemeli a kezemet, és lehajtja a fejét. Ingjének mandzsettája felcsúszik, mire kivillan a csuklóját díszítő, színes tetoválás. Talán mégsem annyira kifinomult, mint először hittem. Kíváncsi vagyok, vajon meddig tart az a tetoválás. Az agyamban megszólal a vészcsengő, ahogy látgy, meleg ajka a kezemhez ér.

A vágy áramütés módjára járja át a testemet, mire k rántom a kezemet a szorításából. A szám hirtelen úgy kiszárad, mint a Szahara. Mi a pokol? Kacagni kezdek, de még a nevetésem is hallatszik, milyen vágyat ébreszt bennem. Mivel nem tudom, mi mást is tehetnék, kortyolok egyet az üres poharamból, mire az alján lévő, három jégkocka csilingelve összeütődik.

– Hadd hozzak neked egy italt! – ajánlkozik.

– Ö...

– Nem arra kérlek, hogy gyere hozzám, még nem. – Rám kacsint. – Csak arra, hogy igyál velem egy italt. Hogy beszélgess velem. Ami majd remek, és társadalmilag elfo-

gadott indokot ad nekem arra, hogy tovább bámulhassalak. Mindkettőnk számára felettébb szórakoztató lesz.

Édes Istenem, ez a pasas sosem fogy ki a csajozós dumából! Ismét felkacagok, majd lehajtom a fejemet.

– Ha csak nem lenne inkább kedved máris meglógni erről a partiról, és elkapni a következő vegasi gépet. Hogy útban az esküvőnk felé ismerkedjünk meg. Szinte száz százalékgig biztos vagyok benne, hogy hétfőre visszaérnénk.

Bizonyára a mosolyom éppen olyan széles, mint az övé. Túlságosan is élvezi ezt az egészet.

– Az italt elfogadom.

– Biztos vagy benne? Tudnék szerezni egy magángépet. Akár már útközben letudhatnánk az egész nászéjszaka hercehurcát, tudod, csak hogy biztos összeillünk-e, és nem követünk el szarvas hibát.

– Már mindent részletesen kiterveltél, mi?

– Dehogy. Az igazat megvallva rögtönzőm az egészet. Csak adok neked pár választási lehetőséget, mivel úgy tűnt, nem nagyon akarsz belemenni abba az italba.

– Pedig azt hiszem, hogy egy ital jó kiindulópont.

– Óvatos. Ez tetszik. Miért vagy oda?

Az olyan férfiakért, mint te.

– Egy vodka-szóda jól esne.

– Rögtön jövök. El ne tűnj nekem! – Ismét rám kacsint, majd megindul a bár felé a tömegen keresztül.

Hosszan kifújom a levegőt. Igazán nem lenne szabad bátorítanom. A legutóbbi fiasco után ígéretet tettem magamnak, hogy egy időre pihenőpályára teszem a randizást. Az egyik legutóbbi férfijellegű hibám azt mondta, hogy az import-export bizniszben dolgozik. Csak útban haza

a mexikói hétvégi kiruccanásunkról jöttem rá, hogy nem legális importról beszélt.

Miután tizenkét órát töltöttem egy mexikói repülőtér kihallgatójában, amit egy hosszú út követett haza a dühös apám társaságában, megesküdtem, hogy többé nem fogok ilyen borzalmas döntéseket hozni. Azóta azonban már eltelt két cölibátussal és legjobb barátnőmmel, Rubyval töltött, mozis estékkel teli hónap. Egy ital meg egy kis flört nem árthat.

– Amalie Whitfield?

Felpillantva egy jóképű, kissé ismerős férfit pillantok meg magam előtt. A haja homokszőke, a szeme melegkék, az orra egyenes és előkelő.

– Szia. Helló.

Ajkán halovány mosollyal felém hajol.

– Azért jöttem, hogy megmentselek.

– Elnézést? – Talán pont telihold van.

– A kuzinomtól, Lexingtontól. Láttam, hogy éppen veled beszélgetett, és úgy gondoltam, jobb, ha figyelmeztetlek. Van egy bizonyos híre a köreinkben, ha nőkről van szó. Nem szeretném, ha összegabalyodnál egy hozzá hasonlóval.

– Ó... Köszönöm? – Hát persze, hogy a rosszfiúkat vonzom.

– Csak teszem a dolgom, megmentve egy szép hölgyet attól, hogy borzalmas hibát vétsen.

Kissé zavartan felkacagok. Már csak az hiányzik, hogy megint csalódást okozzak a szüleimnek, vagy majdnem börtönbe kerüljek.

– Armstrong vagyok. – Felém nyújtja a kezét, én pedig megragadom. Ő erre az ajkához emeli, és csókot nyom rá.
– Élvezed a partimat?

Próbálom leplezni a meglepetésemet. Ez itt előttem Armstrong Moorehead, a cég ügyvezető igazgatójának a fia.

– Ó, igen. Csodás. Már jó sok új emberrel találkoztam.

– Igen, ebben biztos vagyok, bár nem mindegyikük jó ember is. – Összeesküvőn kacsint felém egyet. – Lenne kedved esetleg táncolni velem? – Anélkül, hogy megvárná a válaszomat, kiveszi az üres poharat a kezemből, és ráteszi azt a mellettünk elhaladó pincér tálcájára. Ügyelve rá, hogy tartsa a tisztes távolságot, magához húz, kezét a derekamra helyezi, majd kivezet a táncparkettre. Nagyszerű táncos, kifinomult, elegáns. Még annyira sem az esetem, mint a kuzinja.

– Új vagy a cégnél, ugye? – kérdezi.

– Viszonylag. Már két hónapja dolgozom a Mooreheadnek.

– Gondoltam. A magazin részlegénél, ugye? A legjobb lesz, ha majd benézek oda, hogy lássam, hogy sikerül beilleszkedni.

– Erre nincs semmi szükség. Biztos vagyok benne, hogy túlságosan elfoglalt vagy te ahhoz.

– Egyáltalán nem. Nagyon szívesen elvinnélek ebédelni, vagy egy vacsora talán jobb lenne? Akkor nem kellene attól tartanunk, hogy kifutunk az időből.

– Hogy megbeszéljük a marketingkampányokat, amiken dolgozom? – Édes Istenem! Egy találka az ügyvezető igazgató fiával rettentő rémisztően hangzik. Főleg miután

az első találkozásunk rögtön azzal indult, hogy figyelmeztetett, ne kezdjek az unokatestvérével.

Nevetni kezd, majd megvillant felém egy szívélyes mosolyt.

– Eszem ágában sincs marketingkampányokról beszélni veled, Amalie. El akarlak vinni randizni.

– Randizni? – El sem hiszem, hogy ez történik. Bár néha megesik, hogy bepróbálkoznak nálam, de az, hogy pár perc alatt két szexi pasi is rám mozdult, azért nevetséges. De Armstrong legalább kisebb eséllyel növeli majd rosszfiús ballépéseim végtelen listáját. A kuzinja túl sármos volt ahhoz, hogy igazi legyen.

– Randizni. Biztos vagyok benne, hogy valakit, aki olyan gyönyörű, mint te, már máskor is hívtak el randizni.

– De nem lenne ebből probléma, miután a Moorehead-nél dolgozom? – Eszem ágában sincs megnehezíteni az életemet.

– Nincsen semmi közvetlen kapcsolatom a cég magazin részlegével. Biztosíthatlak, hogy senki se nézne rád rossz szemmel, ha eljönnél velem vacsorázni. Persze, kivéve, ha már van valakid.

Annyira édesnek tűnik, és kétségem sincs afelől, hogy ő aztán nem okozna csalódást a családomnak, vagy keverne újabb botrányba.

– Nincs senkim.

A mosolya még jobban kiszélesedik.

– Hát ez remek hír. Ráérsz holnap este?

– Azt hiszem? – Megeshet, hogy úgy volt, Rubyval fogok mozizni, de biztos vagyok benne, hogy barátnőm nem

fog rám neheztelni, ha azért lemondok a programunkat, hogy olyasvalakivel randizzak, mint Armstrong.

– Nagyszerű. Akkor hát holnap randi. – Körbepillant a bálteremben, majd mikor a tekintete megállapodik valamin a vállam felett, a mosolya még tovább szélesedik. Mikor ismét rám pillant, kacsint egyet. – Úgy örülök neki, hogy megmenthettelek a farkastól ma este, Amalie.

1. FEJEZET

Nász-átok

AMIE

TÍZ HÓNAPPAL KÉSŐBB

Ez életem legszebb napja. Jól körbejárom ezt a gondolatot, és közben próbálok rájönni, hogy miért nem tölt el ez a gondolat olyan érzéssel, mint kellene. Ennek *kellene* lennie életem legszebb napjának. Úgyhogy nem egészen vagyok biztos benne, hogy ez a kellemetlen érzés miért erősödik egyre csak ahelyett, hogy feloldódna. Mintha kezdenék elbizonytalanodni a döntésemet illetően. A nehezén már túl vagyok, végigsétáltam a padsorok közt, és kimondtam, hogy „igen”.

A férjem jó pár perccel ezelőtt kiment a mosdóba, és Armstrong menetrendje szerint a beszédeknek pontban nyolc harminckor kell kezdődnie. A telefonom szerint már kevesebb, mint két perc van addig, és az én drágám még mindig nincs itt. Az este ceremóniamestere Armstrong visszatértére vár, mielőtt nekikezdene. És aztán indulhat az igazi parti. Az, amivel megünnepelhetjük az egymásnak tett ígéretünket, miszerint életünk végéig egymáséi le-

szünk. Mármint egészen addig, amíg csak lélegzem. Édes Istenem, miért rándul ettől görcsbe a gyomrom?

Kortyolok egyet a fehérboromból. Armstrong rámutatott, hogy bár a vöröset jobban kedvelem, az nem túl jó ötlet a ruhám miatt. Meg aztán azt sem akarom, hogy a fogam elszíneződjön. Az nem mutatna jól a képeken.

Körbehordozom a tekintetemet a teremben, mire megpillantom a szüleimet, akik valószínűleg azt ünneplik, hogy nem egy elítélt bűnözőhöz mentem hozzá. Az igazat megvallva, ezzel én is így vagyok. Nem igazán vagyok büszke az Armstrong előtti románcaimra.

Már a vendégek számától is kiver a víz. Annak a gondolatától, hogy ennyi ember előtt kell beszélnem, csak még többet akarok inni, ami rossz ötlet lenne. Az embernek könnyűszerrel szaladnak ki a száján hülyeségek, ha spiccesen mond beszédet. Ismét rálesek a telefonomra az asztal alatt. Már el is múlt nyolc harminc. Minél tovább húzza Armstrong az időt, annál nagyobb késésben leszünk. Armstrong végtelen alaposággal összeállított lejátszási listája nem tűri a pontatlanságot. Ha nem kezdjük időben a beszédeket, akkor ki kell majd húznom egy dalt, talán kettőt is, hogy kompenzáljam a késését, márpedig Armstrong úgy rendezte össze a számokat, ami ezt bonyolulttá teszi, úgyhogy idegesíteni fogja a dolog. Mást se akarok, csak hogy a mai nap tökéletes legyen. Azt, hogy tükrözze azon döntésemet, hogy hozzámegyek Armstronghoz. Azt, hogy én, Amalie Whitfield, képes vagyok jó döntéseket hozni, és nem szégyent hozni a családomra.

– Mégis hol a pokolban van? – pásztázom a termet, miközben megint kortyolok egyet a boromból. Hamarosan

át kell majd váltanom vízre, hogy ne rúgjak be, ami főleg a későbbiekben lesz majd fontos, amikor vége ennek az egésznek, és Armstronggal végre kettesben, ruhák nélkül is megünnepelhetjük az egymásnak tett, életre szóló eskünet. Ami, nagyon bízom benne, tovább fog tartani öt percnél.

Ruby – a tanúm és legjobb barátnőm immár tíz éve – a vállamra helyezi a kezét.

– Megkérjem Bancroftot, hogy keresse meg Armstrongot?

Bancroft, vagy röviden Bane, Ruby pasija, akivel már pár hónapja együtt élnek. Mostanában újra és újra azon kapom magam, hogy irigykedem rájuk, amiért még ennyi idő után is annyira odavannak egymásért. Az együttélés cseppet sem ártott a szexuális életüknek, és abban sem akadályozta meg őket, hogy nyilvánosan nyalják-falják egymást. Remélem, Armstrong és én is kicsit jobban fogunk hasonlítani Bane-re és Rubyra, most, hogy minden este egy ágyban alszunk majd.

Már éppen mondanám Rubynak, hogy hagyjunk neki még egy percet, mikor a terem hirtelen halk, zizegő hang tölti be. Olyan, mint egy iskolai hangosbemondó. Páni kolni kezdek – nem kezdhetik úgy el a beszédek, hogy Armstrong nincs itt mellettem. Mégis mi értelme van a beszédeknek, ha a vőlegény nincs jelen?

Már félig fel is álltam, hogy szóljak a DJ-nek vagy akárkinek, aki a zenét kezeli, hogy még várjon, mikor egyszer csak egy rettentő hangos nyögés visszhangzik a teremben. Remek itt az akusztika, pont ezért is választottuk ezt a helyszínt.

Rubyra pillantok, hogy biztos nem hallucinálok-e. Bártnőm szeme kikerekedett. Úgy, mint azoknak, akik teljesen le vannak döbbenve. Pont úgy, ahogy most én.

A hangszórókból újabb nyögés hallatszik, amit egy „Ó, bassza meg!” követ.

A mostanra teljesen elnémult vendégsereg minden tagjának egyszerre akad el a lélegzete. Bár már maguk a szavak is botrányosak ebben az illusztris közegben, a nyögő hang az, amiktől egyszerre húzom ki magam ültömben, és akarok elbújni az asztal alá.

– Bassza meg, igen. Ez az, szopjad csak. Nyomd csak le a torkodon, mint valami jó kis kurva. Baaassszaaa meeeeg!

Az állam leesik, majd Rubyra pillantok, hogy megbizonyosodjak róla, nem örültem-e meg egészen.

– Ez tényleg ... – Nem fejezem be a mondatot. Már úgy is tudom a választ, úgyhogy teljesen felesleges feltennem a kérdést. Meg aztán amúgy a szavamba vág egy újabb hangos nyögés. A kezemet a szám elé kapom, mert annyira le vagyok döbbenve, hogy nem hiszem, hogy be tudnám csukni.

Ruby arckifejezése az enyémet tükrözi, annyi különbséggel, hogy az övé végtelenül elevenebb, mivel színésznő.

– Ó, édes Istenem! Ez Armstrong? – Éppen hogy csak suttog, mégis úgy tűnik, mintha ordítana. Ó, nem, várjunk csak, ez csak az orgazmus küszöbén álló Armstrong hangja. Azonban ezek a nyögések cseppet sem úgy hangzanak, mint mikor velem gyakorolja a lepedőakrobatikát.

Megszorítom Ruby kezét. Armstrong következő nyögése mintha egy hiéna kacajának és egy farkas vonyításá-

nak a szerelemgyereke lenne. És az esküvőnk összes vendége ugyanazt hallja, amit én. Az *esküvőnk*. Valaki, aki nem én vagyok, éppen leszopja a férjemet a saját esküvőmön. A borzalmam nem ismer határokat.

Megragadom a legközelebbi borosüveget és az egész tartalmát a poharamba borítom. Némi ital lecsurog a szélén, le a ropogós fehér asztalterítőre. Nem számít. Még bőven van ott, ahonnan ez jött. Lehajtom az italt, majd Ruby poharát is magamhoz veszem.

Az emberek a hangszórók felé pillantgatva, összehajolva sugdolóznak. Néhányan arról sutyorognak, hogy mégis ki lehet ez – minden bizonnyal pont azok, akik csak azért vannak itt, mert bizakodnak, hogy itt majd magasabbra mászhatnak a szociális ranglétrán

– Csak nem néz a DJ pornót? – hallatszik a kérdés a húszas éveik elején járó, javarészt részeg szinglikkel teli asztal felől.

Többen is felém pillantanak, ahogy az illemmel mit sem törődve lehajtom Ruby borát, majd hallom, ahogy valaki megkérdezi, hogy mégis hová tűnt a vőlegény?

A nyögések és morrantások kezdenek rémisztően hangossá válni. Armstrong velem *egyáltalán* nem így viselkedik az ágyban. Hozzám sosem beszél ilyen mocskosan, hanem leginkább csak finoman nyögdécsel, meg közbeszúr egy-egy „Pont ott” és „Mindjárt elmegyek”-et, aztán ennyi. Velem még sosem beszélt úgy, mint most ezzel a nővel, aki éppen azzal van elfoglalva, hogy orálishan kielégítse őt. Márpedig én nagyon jó vagyok a szopásban. Igaz, hogy Armstrong esetében csakis illedelmes, rendezett szopásról lehet szó, szépen, csendben, maximum néha némi hüm-

mögéssel. A szürcsölgetés civilizálatlan dolog, és egyértelműen tiltólistás.

Ruby előtt átnyúlva megragadok egy üveg vörösbort, mert jelen pillanatban egy hangyafasznyit sem érdekel, ha lila lesz a fogam. Ahogy jó mélyre süppedve a székeemben töltök magamnak még egy pohár bort, az asztaldísz rejtekéből szemügre veszem a bálteremben lévő embereket. Az asztaldíszek hatalmasak és túlzók, és ki nem állhatom őket, de legalább védfalat képeznek köztem, a vendégek és az undorom közt, amin, ebben biztos vagyok, osztoznak velem. Armstrong olyan hangokat ad ki, mint valami éppen párosodó vadállat. Egy cseppet sem szexi. Fogalmam sincs, hogy éppen kivel élvezkedik, de hirtelen baromira örülök neki, hogy nem velem.

Az egész mindössze csak nagyjából harminc másodpercig tart – ami életem legmegalázóbb harminc másodperce –, aztán Armstrong már el is élvez. Mégis honnan tudom én ezt? Hát onnan, hogy jól érthetően kijelenti:

– Szopjad csak, bébi, mindjárt elélvezek!

Mire „bébi”, bárki is legyen a csaj, ilyen rettenetes gurgulázó hangot hallat. Mintha csak valami marsbéli nyelvet hallgatnék. Az egész annyira túl van játszva, de a hosszas és cifra káromkodás alapján, ami elhagyja azt a mocskos pofáját, Armstrongnak nagyon bejön a dolog.

– Szent szar. Most komolyan? Ez aztán gyors volt – motyogja Ruby.

Egy húzóra megiszom a boromat. Aztán úgy döntök, hogy a pohár teljes egészében felesleges, és – még mielőtt Ruby kikaphatná a kezemből – nagyot kortyolok egyenesen az üvegből. A bor lecsöpög az államon, le a mellka-

somra, lilára színezve a fehér szatént. A ruhámnak annyi. Most teljesen ki kéne akadnom. De nagyjából le se szarom.

– Gyerünk! – kezdi Ruby rángatni a karomat. – Még addig tűnj el innen, amíg a vendégek nem térnek magukhoz.

A bátyám, Pierce és a ceremóniamester a bálterem közepén álldogálnak, és vadul a fejünk fölött lévő hangszórókra mutogatnak. A másik bátyám, Lawson, éppen úton van az emelvény felé, láthatóan azért, hogy megpróbáljon tenni valamit. Bár kétlem, hogy bármit is tehetne onnan, amivel véget vethet ennek a tömegkatasztrófának.

Ruby ismét ránt rajtam egyet, én azonban teljesen lefagytam, és továbbra is csak arra próbálok rájönni, hogy mégis mi történt. Nos, pontosan tudom, hogy mi történt. Csak éppen képtelen vagyok elhinni.

Egy cipzár kattogása és ruhák susogása hallatszik.

– Köszí a menetet, most aztán tovább bírom majd az este – mondja Armstrong.

– És velem mi lesz? – kérdezi egy nő. A hangja nazális és nyafogós.

– Mégis mi lenne?

– Nos, én segítettem rajtad, most nem akarsz te segíteni nekem?

– Nem pasival jöttél?

– Nos, igen, de... – Istenem, olyan ismerős a hangja! Csak képtelen vagyok rájönni, hogy honnan.

– Az unokatesómmal, nemde? Odáig van a levetett cuccaimért. Kezdődnek a beszédek. Ideje visszatérnem a fegyőrömhöz.

A vendégek közül többnek is elakad a lélegzete a döbbenettől, míg mások kuncogni kezdenek. Ezek aztán tényleg valódi seggfejek.

Azt hiszem, mindjárt elhányom magam. Nem hiszem el, hogy képes lenne egyszerűen csak idesétálni, és úgy tenni, mintha mi se történt volna. Mintha valami kis ribi nem éppen most fejtette volna le a száját a farkáról. A végtelenül középszerű farkáról. Ami a hosszát nézve talán kicsit még átlag alatti is, ha száz százalékgig őszinte akarok lenni.

Egy ajtó kinyílik, majd becsukódik.

Lawson bátyám a pódium mögötti mikrofonhoz fordul, és megkocogtatja azt, mire éles zaj tölti be a termet, amitől többen is összerezzenek. Kár, hogy ezt nem egy perccel korábban csinálta.

A termet betöltő moraj egyre hangosabbá válik, ahogy a vendégek tekintete előbb a főasztal felé, majd az ellenkező irányba téved, ahogy Brittany Thorton, egy nem kicsit ribancos örökösnoécske, egy kis kezítükröben ellenőrizve a rúzsát, seggriszálva besétál az ajtón. Brittanynak más célja sincs az életben, minthogy megpróbáljon a teremben lévő pénzes szingli pasik legalább felének belemászni a gatyájába. Őt alig öt másodperccel később az önelégülten vigyorgó Armstrong követi.

– Én megölöm ezt a pasit. – Megragadom a hozzám legközelebb lévő steakkést, de úgy tűnik, hogy semmi szükség az én kissé elhamarkodott, és valószínűleg törvénybe ütköző tervemre, ugyanis a bátyáim az őrhelyüket elhagyva máris megindulnak felé. A terem túlsó végében az anyám az apám karját szorongatja, és vadul sugdos valamit a fülébe. Remek. Már csak ez hiányzott – még több családi dráma.

– Ó, a francba! – szalad ki Ruby száján.

Követve a tekintetét látom, ahogy a bátyáimmal egyetemben Bane is Armstrong felé tart. Bancroft kész buldózer, és valaha hivatásos rögbijátékos is volt. Láttam már ing nélkül – olyan a teste, mint egy szuperhősnek, és valószínűleg össze fogja zúzni Armstrongot, vagy legalábbis eltöri valamijét. Több valamijét.

Egy pillanatra felötlik bennem, hogy Rubynak talán még azelőtt le kéne állítania Bane-t, mielőtt a kedvese tönkreteszi Armstrong csinos, nemes vonású arcát, de aztán rádöbbenek, hogy igazából nem is érdekel a dolog. Sőt, annak a lehetősége, hogy Bancroft eltöri Armstrong tökéletesen egyenes orrát, örömmel tölt el. Mostantól kezdve magasból teszek Armstrong jólétére, azt azonban azért nem szeretném, hogy Bane börtönbe kerüljön gyilkossá-gért.

– Remélem, Armstrongnak van egy jó plasztikai sebésze, mert szüksége lesz rá, miután Bane végzett vele – visszahangozza Ruby kimondatlan reményeimet, majd a széke egyszer csak hátrabillen, ahogy felugrik. – Gyerünk, húzzunk el innen! – biccent jobbra.

Észreveszem, hogy az anyám és az apám időközben heves szóváltásba keveredett Armstrong szüleivel. Most komolyan baromira nincs erre szükségem. Se a drámára, se a megaláztatásra. Mást se akartam, csak egy szép esküvőt. Helyette meg kaptam egy férjet, aki leszopatja magát a lagzi közben – amit meg aztán sikeresen közvetít az összes jelenlévőnek.

Ruby noszogat, hogy induljak.

– Ne aggódj miattuk! Fogd a cuccod, aztán eltűnünk innen a francba! Odahozatom a limót a lakosztályod melletti bejárathoz, amilyen hamar csak lehet.

Bólintok egyet, majd hála annak, hogy az elmúlt másfél percben elfogyasztottam majdnem egy egész üveg bort, kissé bizonytalan lábakkal talpra állok. Lenyűgöző, hogy kilencven másodperc mennyire képes megváltoztatni egy ember életét.

Elszabadul a pokol, ahogy egyre több férfi csatlakozik a bunyóhoz, vagy azért, hogy megverje Armstrongot, vagy hogy megmenekítse őt a verés elől. Felkapom a kistáskámat és a telefonomat az asztalról, összefogom az idióta, túlságosan puffos ruhámat, majd megindulok a lakosztály felé, ahol felkészültem arra, aminek életem legcsodálatosabb napjának kellett volna lennie. Erre most ehelyett valószínűleg ez lesz a legrosszabb – legalábbis remélem, hogy nincs az a helyzet, ami megalázóbb lehetne ennél. Úgy érzem magam, mint Hamupipőke valaha volt legmocskosabb verziója.

Végigsietek az üres folyosón, majd, miközben a táskámban kutatok a kulcs után, megragadom a kilincsgombot. Meglepetésemre rögtön elfordul. Azt hittem, bezártam, mielőtt elindultunk a szertartásra. Nem számít, a lényeg az, hogy még azelőtt meg kell lépnem a vendégek elől, hogy totál megőrülnek, vagy elkövetnék egy bűntényt. Vagy talán mindkettő. Előre megfontolt emberölés. Armstrong lesz az áldozatom. Meg talán az a fertelmes ribanc Brittany.

Felrántom az ajtót, majd becsapom magam mögött, és belülről rázárom. Mindjárt elbőgöm magam, ami meg az-

tán hazavágja majd a sminkemet. Persze nem mintha ez számítana, mivel eszem ágában sincs visszamenni a bálterembe. Nem hiszem el, hogy az én „mindörökkém” még csak tizenkét óráig sem tartott. Nem hiszem el, hogy a férfi, akit halálom napjáig szeretnem kellett volna, egyetlen egy napig sem volt képes hűséges maradni hozzám. Mégis mi a franc baj van velem? És vele? Éppen olyan elkeseredett vagyok, mint amilyen dühös és megalázott. Amint érvénytelenítettem ezt a házasságnak csúfolt valamit, vénkisasszonynak állok. Talán az lenne a legjobb, ha már ma este örökbe fogadnék hat-hét macskát.

– Le kell vennem ezt a ruhát – mondom magamnak. A hátamhoz nyúlok, és rántok egyet a derekamnál lévő masnin. Ám az ahelyett, hogy kioldanám, mindössze csak annyit érek el, hogy még szorosabbra húzom a csomót. Hát persze, hogy még a ruhám is ellenem van. Bosszúsan felmordulok, majd odasietek az öltözőasztalkához, amin még mindig ott hevernek a sminkjeim meg a parfümjeim reggelről. Egy fél pohár elfelejtett mimóza álldogál az Armstrongtól kapott vörös rózsákkal teli váza mellett.

A kísérőkártyán az áll: *Alig várom, hogy mindörökké szerethesselek.*

Mekkora faszág. Legurítom a pezsgőspohár tartalmát – még az sem zavar, hogy meleg és már minden buborék kiment belőle. Aztán meg elhajítom a poharat, mert olyan jó érzés, a darabokra törő kristály hangja olyan kielégítő. Aztán felkapom a rózsákkal teli vázát, ami egészen lenyűgöző módon robban darabjaira, ahogy a falnak csapódik, mindenhová vizet fröcskölve és üvegdarabokkal szórva tele a padlót.

Kirántok pár fiókot, míg az egyikben végre találok egy ollót. A cucc igazából jobban hasonlít egy kertészeti metszőollóra, aminek nem sok keresnivalója van itt, de nem sokat elmélkedem a dolgon. Helyette mindössze csak a tükörnek háttal állva magam mögé nyúlok, és kissé ügyetlenül lemetszem magamról a ruhát. Nem egy egyszerű feladat, mivel szinte teljesen ki kell hozzá tekernem a nyakamat.

– A francba! Ki kell szabadulnom ebből a nyavalyás ruhából! – ordítom a tükörképemnek. Kezdem azt hinni, hogy talán tényleg megőrültem kissé. Hagyom a francba a hátsó fűzést, és egyszerűen csak végigmetszem a ruha elejét. Majdnem sikerül megvágnom magam a pengével – sokkal élesebb, mint gondoltam –, de még ez sem lassít le. Vadul nyesegetve lefejtem magamról a felsőrészt. Több rétegnyi szatén, csipke és aprólékosan kidolgozott gyöngyhímzés esik áldozatul minden egyes mérges nyisszantásomnak.

Nem akarok mást, csak kiszabadulni ebből a rémálomból.

2. FEJEZET

Királyság, vagy talán mégsem?

LEXINGTON

Jó nagyot kortyolok a félig üres, szinte már teljesen buboréktalan pezsgőből, majd leteszem az üveget fürdőszobai fésülködőasztalkára. Eléggé spicces vagyok ahhoz, hogy csak másodjára sikerül kicsatolnom az övem. A gomb és a cipzár már kevésbé bonyolult. Tekintetbe véve, hogy mennyit is ittam, számítok rá, hogy nem nagyon megy majd a célzás.

Bárcsak el se jöttem volna erre az esküvőre. Bárcsak éppen egy repülőn ülnék, útban el innen, egy másik országba. Bárhol szívesebben lennék, mint itt. Bármi jobb lenne, mint azt nézni, ahogy az a szemétláda unokatestvérem itt arcoskodik, amiért megszerezte a csajt.

És akkor még nem is tértem ki arra, hogy milyen borzalmas is a csaj, akivel jöttem. Az egész világon nem létezik olyan, aki rosszabb választás lett volna, de édes Istenem, úgy tűnik, az anyám azt hiszi, Brittany Thortonban rejlik lehetőség. Az anyám és az ő anyja már gyerekkoruk óta barátok, és van egy olyan sejtésem, hogy mindig is élt benne

az a romantikus elképzelés, hogy az egyik fia majd Brittany mellett köt ki.

Tavaly már megpróbálta összeboronálni őt Bancrofttal, ám nem járt sikerrel. Mivel Bancroft már szóba sem jöhet, a bátyámnak, Griffinnek pedig komoly kapcsolata van, én vagyok az utolsó lehetőség. Én meg egyszerűen képtelen vagyok nemet mondani neki, sosem tudtam, úgyszólván most itt vagyok, egy mosdóban rejtőzködöm, és húgymelleg pezsgőt nyakalok egyenesen az üvegből, hogy egy kicsit megszabaduljak a partneremtől, és hogy megússzam a beszédek.

Brittany egész este mást se csinált, csak azt ecsetelgette, hogy mennyire is szereti a nyalókát. És ezalatt nem a pálcikán lévő cukorkát értem. Eszem ágában sincs utánajárni, hogy milyen ügyes is a nyalakodásban, akkor sem, ha így legalább egy kicsit végre csöndben maradna. Egy hosszú sóhaj kíséretében végighúzom a kezemet az arcomon. Eltűnődöm rajta, hogy nem hagyhatnám-e egyszerűen itt Brittanyt. Mondjuk kislisszanhatnak az ajtón, utána meg rosszulnére hivatkozva küldhetnék neki egy bocsánatkérő SMS-t.

Dolgom végeztével visszadugom a farkamat a bokszerembe, és felhúzom a sliccemet, de utána már nincs hozzá se elég erőm, se kezűgyességem, hogy visszacsatoljam az övemet. Amúgy sem állt szándékomban rögtön visszamenni a bálterembe. Mindjárt kezdődnek a beszédek, és semmi kedvem azt hallgatni, hogy Armstrong mindenféle baromságot összehord arról, hogy Amalie a jövője. Hogy mindennél jobban szereti őt ezen a világon. Hogy mennyire odáig van érte. Az egyetlen dolog, amiért Armstrong

odáig van, az a saját tükörképe. Meg azért, hogy minden adandó alkalommal megkeserítse az életemet.

A szobában van tévé meg egy kanapé, úgyhogy most felteszem a lábamat, megiszom a maradék pezsgőt, és nézek egy kis sportot. Vagy a híreket. Attól függ, hogy melyik a kevésbé lehangoló. Megragadom az üveget, és ismét meghúzom, pont akkor, amikor egyszer csak hangos csattanás hallatszik a mosdón túlról. Ezúttal sikerül eltévesztenem a számat, mire a pia lefolyik az államon, rá az ingemre, egészen az ágyékomig. Megeresztek egy cifra káromkodást, majd megpróbálom felitatni egy kéztörölővel, de hiába, mert már teljesen beitta magát a szövetbe. Tökmindegy. Akkor maximum addig maradok itt, amíg meg nem szárad.

Kinyitom a mosdó ajtaját, majd rögvest mozdulatlaná dermedek. A szoba közepén ott áll Amalie. A menyasszony. Az est hercegnője. És éppen a ruháját kaszabolja egy metszőollóval. Egy pillanatra felmerül bennem, hogy talán bedrogoztak, és éppen hallucinálok, mint ahogy Amalie-t is délibábnak hittem, amikor először megláttam őt, de nem érzem úgy magam, mintha be lennék szívva, csak marha részegnek.

Számba veszem a lehetőségeimet, amiből nincs sok. Nem lenne szabad itt lennem, és mégis itt vagyok. Amalie-nak sem lenne szabad itt lennie, és mégis itt van. A látvány arra enged következtetni, hogy nincs szándékában rendesen felöltözve visszatérni a bálterembe. Ami felveti a kérdést, miszerint: *Mégis mi a fasz történt?*

Úgy káromkodik, mint egy kocsis. Mocskos, ocsmány szavak ömlenek abból az édes szájából, ahogy barbár módon szétvágja a ruha mellrészét. Az egész jelenet éppen

olyan nevetségesen szexi, mint amennyire aggasztó. Nem kis erőfeszítésébe került átmetszeni azt a rengeteg anyagot a derekánál, miközben még mindig nem vette észre, hogy itt vagyok.

Ahelyett, hogy a tapintatos utat választanám, vagyis viszsza mennék a mosdóba, vagy keresnék egy másik kijáratot, vagy jelezném neki, hogy ott vagyok, én csak tovább bámulom őt. Amalie, aki általában olyan kifinomult és elegáns, gyengéd és illedelmes, most csodálatos módon őrjöng.

– Kibaszott kurva! Kibaszott seggfej! Anyabaszó-faszszopó fasztalan szemétláda! – Megragadja az anyagot a derekánál, és az ellenkező irányba rántja. Lenyűgöző, ahogy az anyag megadja magát a haragjának.

Letolja a ruhát a csípőjén, felfedve napbarnított, formás, elképesztően csodálatos testét, amit éppen mindössze csak egy csipkés szaténfűző, és az ahhoz passzoló bugyi és harisnyakötő fed. Csomó olyan dolog, amit jelen pillanatban semmi jogom sem lenne látni. Azon elmélkedve, hogy talán éppen ideje lenne lelépnem, hátrálok egy lépést, ám ekkor a pezs-gőszüveg nekiütődik az ajtógombnak.

Amalie felkapja a fejét, lángoló tekintete összeakad az enyémmel a szoba túlsó végéből. Rám mutat a metszőollóval.

– Te meg mégis hogyan jutottál be ide?

Nem látom értelmét, hogy hazudjak.

– Feltörtem a zárat. Nem volt túl bonyolult.

Amalie összehúzza a szemöldökét. A zavara érthető.

– *Miért* vagy itt?

– Meg akartam kicsit lógni a partnerem elől. – Arról nem is beszélve, hogy nem akartam a szemtanúja lenni an-

nak, ahogy az unokatesóm már megint az orrom alá dörögöli a győzelmét. Megszerezte a csajt. Ezt a csajt. Akkora egy seggfej. Bár ezúttal talán pont sikerült megmentenie egy valódi rémálomtól. Megérdemelné, hogy egy flúgos mellett kössön ki, márpedig Amalie tekintetéből ítélve megeshet, hogy ő az.

Amalie kilép a ruhájából, és egy darabjaira kaszabolt, fehér pocsolját hagy maga után a padlón. Ahogy megindul felém, veszélyesen lóbálja a metszőollót – és ringatja a csípőjét. Bármennyire is horrorfilmbe illő látványt nyújt éppen, egyben végtelenül szexi is a csipkés fehéreneműjében és harisnyakötőjében. Kész kihívás nem illetlen módon bámulni, pedig abból ítélve, hogy épp az imént tépte a ruhát darabjaira, nem hiszem, hogy ez a megfelelő pillanat ahhoz, hogy rajta legeltessem a szemem.

Amikor már csak alig pár hüvelyknyire van tőlem, megáll. Hátrahajtja a fejét, hogy az arcomba tudjon nézni, majd mellkason bök – szerencsére az ujjával, nem a metszőollóval.

– Miért van kikapcsolva az öved? Ki van még itt veled?

Továbbra is a pezsgősüveget markolva megadón magam elé emelem a kezemet.

– Senki. Egyedül vagyok. Éppen az előbb voltam a mosdóban, ennyi az egész. – Nem akarom, hogy azt higgye, azért jöttem ide, hogy megdugjak valakit. Még abban sem vagyok biztos, hogy jelenlegi állapotomban egyáltalán menne-e a dolog. Lepillantok, majd pislogok párat, ahogy megakad a tekintetem a dekoltázsán. Megrázom a fejemet, és igyekszem a körülöttem zajló zagyvaságra összpontosí-

tani. Talán bevertem a fejemet, elájultam, és valójában ez az egész meg sem történik.

– Brittany Picsa Thortonnal jöttél az esküvőre, nem? – Nem igazán kérdezi, inkább vádol.

Nem vagyok egészen biztos benne, hogy jól hallottam-e, amit mondott. Nehéz a szavaira koncentrálni, amikor ilyen részeg vagyok, és amikor félmegtelenül egy kerti metszőollót lóbálva álldogál előttem.

A fegyverére mutatok.

– Esetleg lehetne róla szó, hogy ezt letedd?

Amalie a metszőollóra pillant, majd még magasabbra emeli, alig egy-két hüvelyknyire tartva azt a nyakamtól, ami még aggasztóbb.

– Válaszolj a kibaszott kérdésre! Picsa Thortont hoztad magaddal a kibaszott esküvőmre?

– Mármost Brittany Thortont? Nem mintha sok kedvem lett volna hozzá, de igen. Most már letennéd végre a metszőollót, kérlek? Kezdesz eléggé kiakasztani ezzel az egész ruhadarabolós, fegyverlóbálós jelenettel. – Nem vagyok biztos benne, hogy képes lennék-e kikapni az ollót a kezéből anélkül, hogy valamelyikünk megsérülne.

– Én akasztalak ki *téged*? Én akasztalak ki *téged*? Tudod egyáltalán, hogy mi történt? Van róla bármi fogalmad, hogy milyen megaláztatásban volt éppen részem? – És tessék, már megint lóbálja a metszőollót.

Az olló felé kapok, de Amalie ravasz. Könnyedén pördülve kikerül engem, majd ismét rám szegezi fegyverét.

– Ezt ne csináld! – Hevesen kisöpri a frufruját a szeméből. A szőke haját tartó csatok kezdenek kilazulni, mire a tincsek az arcába hullanak, az orcája kipirult, a tekintete

csak úgy lángol. Akár teljesen fel van öltözve, akár fehérneműt visel, ő a legszexibb nő, akit valaha is volt szerencsém látni. A francba Armstronggal és az ő nyavalyás seggfekedésével.

Itt az ideje elővenni a nyugodt hangnemet, azt, amit általában az anyámnak tartogatok, mikor haragszik rám valami ballépés miatt. Néhanapján még mindig kénytelen vagyok használni, ami tudom, hogy kicsit szomorú, tekintetbe véve, hogy mindjárt harminc leszek.

– Miért nem mondd el nekem, hogy miért vagy így kiakadva, Amalie?

– Hogy mégis min vagyok így kiakadva? A csajod éppen most szopta le a férjemet!

– Micsoda? – Az alkohollal átitatott agyamnak kicsit nehezeze esik feldolgozni ezt az információt. Azt eddig is tudtam, hogy Brittany nem éppen egy apáca, meg azt is, hogy Armstrong erkölcsi iránytűje nem feltétlenül pontos, de ez még magához képest is aljas. Azt hiszem.

– A csajod éppen most szopta le a férjemet. És az egész borzalmas jelenetet közvetítették azok az istenverte, kibaszott hangszórók. Biztos te is hallottad. Mindenki hallotta. Az összes vendég a teremben hallotta, ahogy az én semmirekellő fasztalan férjem beleélvez egy másik nő szájába.

Na, ez aztán mocskos volt. Ezen profán, kreatív szóvirágok után szinte él bennem a vágy, hogy felajánljam, ki mosom a száját szappannal. De aztán rádöbbenek, mit is mondott.

– Most csak szívatasz, ugye? Ez valami kibaszott vicc akar lenni?

– Úgy nézek ki, mint aki viccel? – Előbb a háta mögött fekvő, darabjaira szaggatott ruhára, majd magára mutat: szinte meztelen, a haja össze-vissza áll, a szeme fátyolos, mivel minden bizonnyal mindjárt elbőgi magát. Armstrong mindig is hajlamos volt a seggfejségre, de ez akkor is túlzás.

– Az a szemétláda. Hol van most?

– Bane és a bátyáim valószínűleg éppen most szedik darabokra.

– A saját farkával fogom megetetni azt a nyavalyás szarházit.

Már éppen kikerülném Amalie-t, ám ő ekkor ledobja a metszőollót, és megragad a nyakkendőmnél fogva. A szeme felcsillan, miközben az a tökéletes ajka gonosz mosolyra húzódik.

– Nem mész te sehová.

Annyira le vagyok döbbenve, hogy még csak nem is számítok rá, amikor valami dzsúdzsucu-nindzsa mozdulattal kirúgja alólam a lábamat. A hátamra zuhanva beverem a fejemet, a pezs göcsüveg pedig kiesik a kezemből. A fejemben lüktető fájdalom éppen annyira kibillent, mint a nindzsafogások, úgyhogy legközelebb már csak azt veszem észre, hogy Amalie a csípőmön ül.

Teljes mértékben lehetetlen, hogy a testem erre ne úgy reagáljon, ahogy nagyon nem kéne neki. Amalie nőies vonalai álomszerűek, és jelen pillanatban az a tökéletes seggpont a farkamnak feszült – a hirtelen lüktető, harcra kész farkamnak. Amalie kicsit hátracsusszan, megtörve a fark-segg kapcsolatot, és tekintetbe véve azt, amit az imént mondott, talán jobb is ez így. Képtelen vagyok elhinni,

hogy a nő, aki után már egy éve epekedem, de nem kaphattam meg, éppen félmeztelenül csücsül rajtam. És közben a hűtlen faszfej unokatestvérem felesége. Olyan ez az egész, mintha a sors újra és újra tökön akarna rúgni.

Mikor a sliccem felé nyúl, kénytelen vagyok tenni valamit. Az ösztöneim azt súgják, hogy pontosan az ellenkezőjét tegyem annak, amit illene. Mármint, a francba is, éppen be akar nyúlni a gatyámba, én meg meg akarom állítani. Kész tragédia, ami itt zajlik.

Amalie félreüti a kezemet, majd ismét megragadja a nyakkendőmet. Közel a torkomhoz megmarkolja, majd odahajol hozzám, a tekintete vad, dühös és kétségbeesett. Csinos kis ajkának sarka gonosz vigyorra húzódik.

– Engedni fogod, hogy meglovagoljalak, és élvezni is fogod.

Már amúgy is olyan kibaszottul merev vagyok, és ezek a szavak csak rontanak a helyzeten – vagy javítanak, attól függ, honnan nézi az ember. És igen, tökéletesen egyetértetek a kijelentésével: biztos vagyok benne, hogy élvezném, nagyon is élvezném, ha most meglovagolna. Talán még jobban is, mint bármelyik másik numerát, bármelyik másik nővel, mert Amalie az igazi tiltott, csábító gyümölcs. Ettől függetlenül azonban ez borzalmas ötlet. És biztos vagyok benne, hogy két perccel azután, hogy végeztünk, ő is megbánná a dolgot. Vagy talán már közben is.

Annak ellenére, hogy tisztában vagyok mindezzel, azaz, hogy *le kell őt állítanom*, habozok. Ami nagyon-nagyon rossz emberré tesz arra a pár hosszú másodpercre.

Ez alatt a néhány pillanat alatt több gondolat is átsuhan az agyamon, többet közt az, hogy mennyire elbaszott is

ez az egész szituáció. Meg, hogy lefeküdni az unokatesóm vadonatúj, megcsalt feleségével egy kolosszálisan borzalmas ötlet. Mivelhogy az is. Akkor is, ha Armstrong nem érdemli meg őt, és soha nem is érdemelte.

Ettől függetlenül azonban egy hosszú pillanatig elmerengek azon, hogy soha, semmi mással nem lennék képes így bemutatni Armstrongnak. És ha van valaki, aki ezt megérdemli, akkor az ő. Aztán kiverem a fejemből ezt a seggfej gondolatot, mert bármennyire is szórakoztató lenne, én nem olyan vagyok, mint ő. Sosem lennék képes így kihasználni valakit, főleg nem egy olyan nőt, akinek már amúgy is kijutott Armstrong faszságaiból, csakis azért, hogy kiszúrjak vele.

Ahogy ezt így eldöntöm, Amalie megragadja az államát – a körmei a bőrömbé vájnak –, majd a számra tapasztja a száját. Az ajka puha és meleg, a szája viszont agresszív, kérlelhetetlen. Jézusom! Úgy tűnik, valóban komolyan gondolta, hogy meg akar lovagolni. Valahogy csavar egyet a nyelvén, amitől a farkam rándul egyet... aztán a szabad keze ismét a testünk közé csusszan, addig lopakodva lefelé, amíg végül meg nem ragadja a baromira izgatott erekciómát a nadrágomon keresztül.

Ez az a pont, mikor végre a tettek mezejére lépek, hogy véget vessek ennek az örületnek. Egyik karomat a dereka köré fonva egy hirtelen mozdulattal a hátára fordítom. A padló keményfából készült, csúszós, nehéz rajta fogást találni.

Nagy nehezen lefejem a kezét a farkamról, erre azonban a derekam köré fonja a lábát.

– Amalie, elég legyen! – nyögök fel a nyelvével a számban. Amit éppenséggel nem neveznék meggyőző próbálkozásnak. Az igazat megvallva, inkább szálnas. Amalie úgy kapaszkodik belém, mint egy koala. Azzal, hogy a háttára fordítottam, csak rontottam a helyzeten.

– Nem akarod te, hogy leálljak. *Érzem*, hogy mennyire meg akarsz baszni. – Nekem feszíti a csípőjét, mintha csak ezzel akarná bizonyítani az igazát.

Igaza van. Azonban ha megteszem, éppen olyan szemét leszek, mint Armstrong. Lehet, hogy kívánom őt, de nem akarok fájdalmat okozni neki, csak hogy túllicitáljam a rajtam folyamatosan bosszút állni akaró unokatesómat.

Felegyenesedem, hogy rendbe tudjam tenni magam, amikor pedig Amalie ismét célba veszi a számat, elfordítom a fejemet. Erre aztán a nyakamra szorítja az ajkát, harapdál, szívogat. Ez aztán tuti nyomot fog hagyni. Valószínűleg jó nagyot.

Nagyon küzd, hogy ne tudjak kiszabadulni az öleléséből, még a lábát is szorosabbra fonja a derekam körül. Ez a nő képes lenne diót törni a combjával.

– A francba is! Meg kell tenned! Meg akarod tenni! Miért nem teszel egyszerűen magadévá? – A dühe szívszagató zokogássá fajul. – Kérlek, Lexington. Gyűlölöm őt! Nem értem. Mulaszd el!

És ebben a pillanatban kivágódik az ajtó.

3. FEJEZET

Ó, édes Istenem!

AMIE

– Szentséges faszocskák szűzanyja! Bane, senkit se engedj be ide! – Ruby visszalöki a pasiját a folyosóra, becsapja az ajtót, majd ráfordítja a zárat. A szeme akkora, mint egy kistányér. Mondjuk megértem.

Továbbra is teljesen Lexington köré vagyok fonódva. Továbbra is próbálom rávenni, hogy lefeküdjön velem, miközben ő meg kétségbeesetten próbálja ezt megakadályozni. És most még sírok is. Zokogok. Biztos vagyok benne, hogy éppen most esek át valamiféle idegösszeomlásokon. Ráadásul mindezt a legjobb barátnőm pasijának a bátyába kapaszkodva. És én még azt hittem, hogy annál rosszabb már nem jöhet, hogy Armstrongot leszopja valaki, aki nem én vagyok. Láthatóan tévedtem.

– Mégis mi a kénköves poklot művelsz, Lex? – sziszegi Ruby dühösen, ahogy átvág a szobán, aztán előbb hátba, majd vállon bokszolja Lexingtonot, olyan pontokat véve célba, ahol éppen egyetlen testrészemmel sem csimpaszkodom belé.

– Ez nem az, aminek látszik. – Lexington megpróbál felállni, de továbbra is úgy tapadok rá, mint a celofán. Érzem, ahogy a farka nekem feszül – vastag, és készen áll a bevetésre. Egyértelmű, hogy tetszik neki, amit lát, ha pedig megadta volna nekem, amit akartam, akkor most talán nem érezném ennyire üresnek magam.

Már aközben, hogy ez a gondolat átsuhan az agyamon, rádöbbenek, hogy ennek semmi értelme. Hogy a tetteimet a szomorúság és a kétségbeesés szülte. Annyira dühös vagyok, és annyira fáj. Úgy érzem magam, mintha darabokra törték és magamra hagytak volna. Olyan hülye vagyok, és úgy szégyellem magam! Nincs egy olyan érzés se, ami pontosan illene arra, ami bennem kavarg.

– Amie, engedd csak el szépen Lexet! – mondja Ruby gyengéden. Mintha valaki olyanhoz beszélne, akinek elment a józan esze. Ami végül is igaz.

Bár tudom, hogy azt kéne tennem, amit mond, csak a fejemet rázom. Ezzel csak még jobban lejáratom magam, de ha elengedem, akkor látnom kell majd, hogyan reagál az örületemre, és erre még nem állok készen. Lexington addig moccan, míg nem sikerül feltérdelnie. Többé már nem igyekszik lefejtetni magáról. Hogy őszinte legyek, lehet, hogy az amúgy is csak feszítővassal menne. Ha elég sokáig kapaszkodom belé, talán egyszer csak magába szippant, és eltűnők. Na, tessék, egy újabb furcsa és valószínűtlen gondolat, ami ismételten bizonyítja, hogy teljesen annyi a józan ítélőképességemnek. Lexington és Ruby suttogva vitába kezd, de az engem felemészítő fájdalom és harag fátylán át alig fogom fel a szavaikat.

– Ó, édes Istenem! Amie, szívecském, mi történt a ruháddal? – kérdezi Ruby.

– Levágta magáról. – Érzem, ahogy egyik kezével egy pillanatra elenged engem, úgyhogy gondolom, éppen a szatén-, csipke- és gyöngykupac felé mutat, amit magam mögött hagytam, mikor menyasszonyból átváltoztam félmeztelen örültté.

Egy mély sóhaj hallatszik, amit aztán rövid csend követ, ami alatt Lex a hátamat simogatja. Kellemes érzés. Megnyugtató. Azt akarom, hogy örökkön-örökké tartson. Azt akarom, hogy a szívem belsejébe nyúljon, és az ott fészeklő fájdalomra is ilyen hatással legyen.

– Oké. Azta. Nem tudom, hogy nem vettem észre. Oké. Akkor asszem, egyelőre be kell érünk egy köntössel. Majd útban hazafelé átöltözik.

Valaki valami puha anyagot terít a vállamra, mire kiráz a hideg.

– Cssss, nincs semmi baj. Minden rendben lesz – mormolja Lex, ahogy talpra áll.

Mikor a nyakába fúrom az arcomat, kezét az orcámra helyezi, és hüvelykujjával letörli a könnyeimet, amitől csak még jobban sírni kezdek. Miért kell ilyen gyengédnek lennie? És kedvesnek. Nem kell a gyengéd és kedves. Bosszúra szomjazom. Semmissé akarom tenni azt, amit Armstrong elkövetett ellenem. Azt akarom, hogy Lex mindent elfelejtsen, amit csak mondtam és tettem, és hogy úgy tegyen, mintha mindez meg sem történt volna, hogy aztán én is így tehessek.

Az ajtó túloldaláról fülsüketítő zaj hallatszik – dörömbölés és kiabálás, amit alig tompít a fa. Hallom, ahogy

Armstrong a nevemet kiabálja, és közben mintha az apám ordibálna a háttérben. Mást se akarok, csak hogy vége legyen ennek az egésznek. De fogalmam sincs, mit is tehetnék ennek érdekében.

– Ki kell juttatnunk őt innen. Armstrong totál bekatant, a többiekről nem is beszélve. Azt hiszem, Bane a szart is ki akarja verni belőle, bár lehet, hogy már túl is van rajta, Armstrong anyja totál összeomlott. Amie képtelen most megbirkózni ezzel, és nem is kéne neki. – Ruby gyengéden a vállamra helyezi a kezét, mintha a legkisebb érintéstől is darabokra törhetnék. Úgy is érzem magam.

– És mégis hogyan fogjuk ezt összehozni, ha egyszer mindenki itt álldogál az ajtó előtt? – Lex fogást váltva rajtam megragadja a combomat. Nem mintha erre szükség lenne, mivel a lábam satu módjára szorul a derekára, hála a számtalan pilátesssel töltött órának, amivel erre a nyavalyás esküvőnek csúfolt valamire készültem.

Próbálok közölni velük, hogy én is itt vagyok, és akár közvetlen hozzám is beszélhetnek, de mindössze csak egy szakadozó zokogást vagyok képes kipréselni magamból. Lex erre megint csitítgat, és megsimogatja a hajamat.

– Már vár rá egy kocsi a hátsó kijáratnál.

– Mindjárt kijuttatunk innen – suttogja Lex a hajamba.

Sokként ér a hideg levegő, ahogy Lex kilép a téli éjszakába. A hangos dörömbölés és Armstrong könyörgése, hogy engedjem be, egyszer csak elhallgat, ahogy Lex becsapja az ajtót, amin éppen átcipelt engem.

Pillanatokkal később a fenekem hűvös bőrhöz ér, majd Lex mély hangjával, csitítón a fülembé súg:

– Gyerünk, szívem, engedj csak el szépen!

Igaza van, de annyira szégyellem magam. Nem elég, hogy a férjem minden ismerősünk, és úgy háromszáz számomra ismeretlen ember füle hallatára megszégyenített, hanem még rá is vettem magam Lexre, aki aztán visszatartott, és én ezek után összebőgtem a ruháját. Ez egész életem legeslegrosszabb estéje. A mexikói kihallgatás kutyafüle volt ehhez képest.

Lex megint a hajamat kezdi simogatni, majd finoman lefejt a lábamat a derekáról.

– Semmi baj, bébi, megértem. Tudom, hogy ellenállhatatlan vagyok. – Felkacagok, bár inkább hangzik zokogásnak. Lex ajka az arcomhoz ér. – Hidd el, legszívesebben igent mondtam volna neked.

Vallomásától kiráz a hideg, bár közben elmerengek rajta, hogy vajon nem csak azért mondja-e, hogy ezzel cirógassa a megsebzett egómat és a darabokra tört szívemet. Fogalmam sincs, hogyan fogok ezek után rendbe jönni.

Nem kevés erőfeszitésembe kerül, hogy lefejtsem az ujjaimat a nyakáról. Most, hogy végre kezdem felfogni, mit is tettem, képtelen vagyok ránézni. Mégis mi a franc baj van velem?

– Hé! – Lexington az állam alá csúsztatja az ujjait, majd hátradönti a fejemet, hogy kénytelen legyek a szemébe nézni. – Komolyan mondom. Halálom napjáig bánni fogom.

A háta mögül ricsaj hallatszik, mire hirtelen kihúzza magát. Még pont látom, ahogy becsatolja az övét, majd becsapja a kocsiajtót, aztán elindul vissza a hotel felé, pont abban a pillanatban, ahogy annak ajtaja kicsapódik, és kirohan rajta Armstrong a nevemet kiabálva. Fogalmam

sincs, hogy mégis mit tudna mondani nekem. Többet már úgysem tud ártani nekem. Könyörgését, hogy jöjjenek vissza, félbevágja Lex az arcán csattanó ökle.

Végignézem, ahogy a férfi, akinek a jövőmnek kellett volna lennie, az arcát szorongatva térdre hull, és elmereng rajta, hogy az ő testi fájdalma egyáltalán a közelébe érhet-e annak a lelki kínnak, amit én érzek. Nem hiszem, hogy ez lehetséges.